

Arrest

nr. 348 957 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BELAMRI
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ib/s*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2026 met referentnummer 136532.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat MA. BELAMRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 juli 2025 dient verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart te bekomen in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit op basis van haar broer met Spaanse nationaliteit.

1.2 Op 16 januari 2026 wordt deze aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd en wordt aan verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08/07/2025 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn broer, de genaamde Ammouchi Sabba Nouriddin (RRN 78.05.25 621-11), van de Spaanse nationaliteit, op basis van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980: '2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;'

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" en "de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult" dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: "Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]";

Gelet op art. 40bis, §4: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen;"

Gelet art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]” blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een Marokkaans paspoort met nr. YR5243512 voor. In het paspoort kan geen geldig inreisvisum worden teruggevonden. Uit niets kan blijken dat betrokkene heden zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, §4, eerste lid iuncto 41, §2. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Geen van de voorgelegde stukken doet hieraan afbreuk.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet bovenstaande reeds een determinerend motief betreft, worden de overige van toepassing zijnde voorwaarden niet verder uitgewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier

blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Er kan ook niet blijken dat de referentiepersoon zijn recht op vrij verkeer in het gedrang komt door het vertrek van de betrokkene. Referentiepersoon verblijft sedert 2010 in België en verkreeg in 2021 verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn minderjarige zoon. Referentiepersoon bouwde in België een gezinsleven op met zijn twee kinderen en de moeder van de kinderen. Van betrokkene is eigenlijk nooit sprake geweest. Er liggen geen bewijzen voor dat de betrokkene deel uitmaakt van het originele kerngezin van de referentiepersoon, waardoor niet kan besloten worden dat betrokkene's vertrek de referentiepersoon ertoe zou verplichten eveneens België te verlaten. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van andere legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.3 Op 20 februari 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 12 maart 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

Verzoekende partij is van oordeel dat er sprake zou zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Door de gevorderde schorsing zou haar verblijfsrecht niet langer op onwettige wijze worden geschonden. Daarvoor verwijst zij naar haar schrapping uit het Rijksregister, haar onmogelijkheid om een ziektekostenverzekering te hebben en uiteraard ook geen verblijfsvergunning. Dit zou een moeilijke administratieve situatie met zich meebrengen die een aantasting uitmaakt van haar sociale rechten.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In haar enig middel werpt verzoekende partij de schending op van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie zoals vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het grondrecht op privé- en gezinsleven zoals vastgelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten (hierna: het EU-handvest), van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 47/1, 47/2, 47/3, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van administratieve handelingen, gezamenlijk of afzonderlijk en van het beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Dit middel zet zij als volgt uiteen:

“IV. ENIGE MIDDEL

Gegevens van de kennelijke beoordelingsfout en de schending:

- *De beginselen van gelijkheid en non-discriminatie, vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 14 van het “Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens” en de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;*
- *Het grondrecht op privé- en gezinsleven, vastgelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;*
- *De artikelen 47/1, 47/2, 47/3, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van administratieve handelingen, gezamenlijk of afzonderlijk;*
- *Het beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht;*

• Normen waarop het beroep is gebaseerd

De beginselen van gelijkheid en non-discriminatie worden geschonden wanneer twee categorieën personen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden, verschillend worden behandeld, indien dit verschil in behandeling niet gebaseerd is op een "legitiem" doel, een objectief onderscheidingscriterium, en niet in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens:

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Er mag geen inmenging door een overheidsinstantie in de uitoefening van dit recht plaatsvinden, tenzij deze inmenging bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Uw Raad benadrukt ook dat artikel 8 van het EVRM de "administratieve autoriteit verplicht om, alvorens een beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken". (RvV nr. 139 759 van 26 februari 2015; in dezelfde zin, zie ook RvV 25 oktober 2013, nr. 112 862; RvV 8 september 2009, nr. 31 274; RvV 28 januari 2010, nr. 37 703; RvV van 7 januari 2010, nr. 36 715).

Artikel 7 van het Handvest legt soortgelijke waarborgen op.

Artikel 47/1 LE:

Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis of de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf bedoeld in artikel 40ter, lid 1, heeft uitgeoefend, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.

Artikel 47/2 LE:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner die niet bedoeld is in artikel 40bis, § 2, 2°, met wie de burger van de Unie een duurzaam en naar behoren aangetoonde relatie heeft en die de burger vergezelt of zich bij hem voegt, op voorwaarde dat zij niet behoren tot de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het oude Burgerlijk Wetboek en dat zij geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

2° de familieleden, niet bedoeld in artikel 40bis, § 2, die in het land van herkomst ten laste zijn van of deel uitmaken van het huishouden van de burger van de Unie en deze begeleiden of zich bij hem voegen;

3° familieleden die niet worden bedoeld in artikel 40bis, § 2, voor wie de burger van de Unie zich omwille van ernstige gezondheidsproblemen noodzakelijkerwijs persoonlijk moet zorgen en die hem vergezellen of zich bij hem voegen.

Artikel 47/3 LE:

§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 1° moeten het bewijs leveren van het bestaan van een relatie met de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, alsook van het duurzame karakter ervan.

Het duurzame karakter van de relatie kan met alle passende middelen worden aangetoond. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn afgevaardigde met name rekening met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 2°, moeten aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van de Unie die zij vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, of dat zij deel uitmaken van zijn huishouden in dat land.

De documenten waaruit blijkt dat het andere familielid ten laste is van of deel uitmaakt van het huishouden van de burger van de Unie, moeten afkomstig zijn van de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of het land van herkomst. Bij gebreke daarvan kan het feit dat het familielid ten laste is van of deel uitmaakt van het huishouden van de burger van de Unie met alle passende middelen worden aangetoond.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 3°, moeten aantonen dat de burger van de Unie die zij vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, vanwege ernstige gezondheidsredenen noodzakelijkerwijs persoonlijk voor hen moet zorgen.

De Koning kan bepalen op welke wijze de andere familieleden het bewijs van hun gezondheidstoestand kunnen leveren.

§ 4. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° tot 3°, moet ook aantonen dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat de in artikel 47/2 bedoelde leden van zijn gezin tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Koninkrijk, en dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's voor de leden van zijn gezin in het Koninkrijk dekt. Bij de beoordeling van de middelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, met name de aard en de regelmaat van zijn inkomsten en het aantal gezinsleden ten laste.

De motiveringsverplichtingen (waaronder artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991) verplichten de overheid om de redenen waarop een besluit is gebaseerd uiteen te zetten (formele motivering), maar ook dat deze motivering voldoende, controleerbaar, juist, relevant, adequaat en aanvaardbaar is (materiële motivering) – (ER, 25 april 2002, nr. 105.385). De controle door uw Raad, zonder dat dit een opportuniteitscontrole inhoudt, strekt zich uit tot deze adequaatheid en tot de beoordeling van het "kennelijk onredelijke" karakter van de genomen beslissing (kennelijke beoordelingsfout).

De beginselen van zorgvuldigheid en voorzichtigheid, beginselen van goed bestuur, houden in dat de overheid zich zorgvuldig moet informeren alvorens beslissingen te nemen en deze adequaat moet motiveren. De zorgvuldigheid die de overheid moet betrachten bij het onderzoeken en beoordelen van de relevante feiten is reeds lang geleden door de Raad van State vastgelegd: "ervoor zorgen dat, alvorens een beslissing te nemen, alle relevante gegevens over de zaak worden verzameld en zorgvuldig worden onderzocht, teneinde een beslissing te nemen met volledige kennis van zaken " (E.R., 23 februari 1966, nr. 58.328); "een volledig en specifiek onderzoek van de gegevens van de zaak uitvoeren alvorens een beslissing te nemen" (E.R., 31 mei 1979, nr. 19.671); "in verband met de vaststelling van de feiten door de autoriteit houdt de taak van de Raad van State om het recht te handhaven echter ook in dat hij moet onderzoeken of deze autoriteit tot haar versie van de feiten is gekomen met inachtneming van de regels die gelden voor het bewijsvoering en of zij bij het onderzoek van de feiten daadwerkelijk de nauwkeurigheid heeft betracht die haar plicht is " (E. R., Claey's, nr. 14.098, van 29 april 1970).

Onderdelen van het middel

i. Eerste onderdeel

De motivering voor de weigering van het verblijf is ontoereikend, zelfs onjuist.

Verzoeker is in 2023 legaal het Schengengebied binnengekomen met een paspoort voorzien van een door Frankrijk afgegeven visum. Verzoeker is dit paspoort kwijtgeraakt door diefstal, maar zij beschikt nog over een kopie, die zij bij dit beroep voegt.

In ieder geval stond deze informatie (afgifte van een meervoudig visum door Frankrijk in 2023) ter beschikking van de tegenpartij.

Het gaat dus om een situatie waarin zijn visum is verlopen en niet om een gebrek aan een visum.

Bovendien is het voorleggen van een geldig (en nog geldig) inreisdocument geen wezenlijke voorwaarde voor een aanvraag van een verblijfsrecht als ander ten laste komend familielid van een burger van de Unie in de zin van de artikelen 40 bis, 41 en 47/2 LE.

Artikel 52 van het KB van 08/10/1981 voorziet niet in een voorwaarde van voorafgaand verblijf van de gezinsherenigde.

Bij de indiening van de aanvraag door de verzoeker in juli 2025 moet dus worden aangetoond dat er een familieband bestaat met de burger van de Unie, moet de identiteit worden bewezen en moet worden aangetoond dat de betrokkene "ten laste" is. De aanvraag voor een verblijfsvergunning van de aanvrager werd overigens ontvankelijk verklaard, aangezien hem op 8 juli 2025 een bijlage 19ter werd betekend.

Een andere beslissing zou een voorwaarde aan de wet toevoegen en zou bovendien in strijd zijn met de Europese bepalingen, de geest daarvan en de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Reeds in het arrest MRAX (C-459/99) over de mogelijkheid om de afgifte van een verblijfstitel te weigeren aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van de Gemeenschap die zich in een illegale situatie bevindt, het Hof van Justitie in Luxemburg: "Het Hof is van oordeel dat het verblijfsrecht van echtgenoten van burgers van de gemeenschap die afkomstig zijn uit derde landen, rechtstreeks voortvloeit uit de communautaire normen, ongeacht of een lidstaat al dan niet een verblijfstitel heeft afgegeven. De afgifte van een verblijfstitel is een handeling die bedoeld is om de individuele situatie van de betrokkene in het licht van het gemeenschapsrecht vast te stellen.

Het Hof herinnert er echter aan dat de lidstaat de afgifte van deze verblijfstitel afhankelijk kan stellen van de voorlegging van het document op grond waarvan de betrokkene haar grondgebied is binnengekomen. De bevoegde nationale autoriteiten kunnen sancties opleggen voor niet-naleving van de maatregelen inzake de controle van vreemdelingen, mits deze evenredig zijn. Een lidstaat kan ook maatregelen nemen die afwijken van het vrije verkeer, indien redenen van openbare orde, veiligheid of gezondheid in het geding zijn, maar uitsluitend op basis van het persoonlijke gedrag van de betrokkene.

Daarentegen zijn een weigering van een verblijfstitel of een verwijderingsbesluit die uitsluitend zijn gebaseerd op het niet vervullen van wettelijke formaliteiten inzake de controle van vreemdelingen – zoals het zonder visum binnenkomen van een lidstaat – onevenredige maatregelen en dus in strijd met de communautaire normen, wanneer de betrokkene het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijksband met een communautaire onderdaan.

Wat betreft de aanvraag van een verblijfstitel na het verstrijken van het visum, merkt het Hof op dat de communautaire normen niet vereisen dat het visum geldig is voor de afgifte van een verblijfstitel. Bovendien zou een maatregel tot verwijdering van het grondgebied uitsluitend op grond van het verstrijken van het visum een sanctie vormen die kennelijk onevenredig is aan de ernst van de schending van de nationale voorschriften inzake de controle op vreemdelingen. (Persbericht nr. 68/02, 25 juli 2002)

Deze redenering moet mutatis mutandis ook worden toegepast op de andere familieleden van een burger van de Unie, omdat anders het risico bestaat dat de bepalingen van de richtlijn met betrekking tot hen elke nuttige werking verliezen.

In het Rahman-arrest (C-83/11) van 25 september 2012 stelt het Hof:

"Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten dus niet verplicht om een recht van toegang en verblijf te erkennen ten gunste van personen die in de ruime zin van het woord familieleden zijn ten laste van een burger van de Unie, blijft niettemin, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „bevordert” in artikel 3, lid 2, blijkt dat deze bepaling de lidstaten verplicht om, in vergelijking met verzoeken om toegang en verblijf van andere onderdanen van derde landen, een bepaald voordeel toe te kennen aan verzoeken die worden ingediend door personen die in een bijzondere afhankelijkheidssituatie ten opzichte van een burger van de Unie verkeren. Om aan deze verplichting te voldoen, moeten de lidstaten overeenkomstig artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 de in lid 2, eerste alinea, van dat artikel bedoelde personen de mogelijkheid bieden om een beslissing over hun aanvraag te verkrijgen die is gebaseerd op een grondig onderzoek van hun persoonlijke situatie en die, in geval van afwijzing, met redenen is omkleed. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de verzoeker, zoals blijkt uit overweging 6 van richtlijn 2004/38, moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het betrokken geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van economische of fysieke afhankelijkheid en de mate van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij te gaan wonen.

Gezien het ontbreken van meer precieze regels in richtlijn 2004/38 en het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationale wetgeving” in artikel 3, lid 2, van die richtlijn, moet worden geconstateerd dat elke lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt bij de keuze van de in aanmerking te nemen factoren. Dit gezegd zijnde, moet de lidstaat van ontvangst ervoor zorgen dat zijn wetgeving criteria bevat die in overeenstemming zijn met de gebruikelijke betekenis van de term „bevordert” en van de termen met betrekking tot afhankelijkheid die in artikel 3, lid 2, worden gebruikt, en die deze bepaling niet van haar nuttige werking beroven.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat, ook al zijn, zoals de regeringen die opmerkingen hebben ingediend terecht hebben opgemerkt, de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte termen niet voldoende nauwkeurig om een verzoeker om toegang of verblijf in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria aan te voeren die volgens hem op zijn verzoek moeten worden toegepast, blijft het niettemin zo dat een dergelijke aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten toetsen of de nationale wetgeving en de toepassing daarvan binnen de door die richtlijn geschetste beoordelingsmarge zijn gebleven (zie, naar analogie, arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Rec. blz. I-5403, punt 56; van 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Rec. blz. I-7405, punt 66, en van 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09 tot en met C-167/09, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 100 tot en met 103).

Gezien het voorgaande moet op de eerste en tweede vraag worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten niet verplicht zijn elk verzoek om toegang of verblijf van familieleden van een burger van de Unie niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van die richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van die richtlijn aantonen dat zij ten laste zijn van die burger; – dat het echter aan de lidstaten is om ervoor te zorgen dat hun wetgeving criteria bevat op grond waarvan deze personen een beslissing over hun verzoek om toegang en verblijf kunnen verkrijgen die is gebaseerd op een grondig onderzoek van hun persoonlijke situatie en die, in geval van weigering, met redenen is omkleed; – dat de lidstaten een ruime beoordelingsmarge hebben bij de keuze van deze criteria, die echter in overeenstemming moeten zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „bevordert” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte termen met betrekking tot afhankelijkheid, en deze bepaling niet van haar nuttige werking mogen beroven; en – dat elke verzoeker het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten toetsen of de nationale wetgeving en de toepassing daarvan aan deze voorwaarden voldoen. Bovendien moeten de lidstaten bij de uitvoering van hun verplichting uit hoofde van artikel 3, lid 2, om de toegang en het verblijf van „andere familieleden” te bevorderen, moeten de lidstaten hun beoordelingsmarge uitoefenen “in het licht van en met inachtneming van” de bepalingen van het Handvest van de grondrechten,

met name het recht (op eerbiediging) van het gezinsleven (artikel 7) en het belang van het kind (artikel 24). Bijgevolg zijn zij verplicht "een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle actuele en relevante omstandigheden van het geval, rekening houdend met alle belangen die op het spel staan en in het bijzonder met het superieure belang van het kind in kwestie" (zie met name Zaak C-83/11, Rahman, punt 24; zaak C-89/17, Banger, punt 40, en zaak C-129/18, SM, punt 63).

In deze zaak is geen grondig onderzoek gedaan naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zijn mate van afhankelijkheid, enz.

Gezien deze ontwikkelingen lijkt het weigeren van het verblijfsrecht aan de verzoeker – uitsluitend op grond van het feit dat zijn inreisvisum is verlopen terwijl hij de band met zijn broer met de Spaanse nationaliteit en zijn financiële afhankelijkheid heeft aangetoond – volstrekt onevenredig is aan de betrokken belangen en grondrechten, temeer daar de familieband en de afhankelijkheid in het bestreden besluit geenszins zijn betwist of in twijfel getrokken.

Dit vormt een buitensporige belemmering voor de uitoefening van zijn rechten als ander ten laste komend familielid van een burger van de Unie, waardoor de op zijn situatie toepasselijke Europese bepalingen elke nuttige werking worden ontnomen.

Concluderend kan worden gesteld dat de verwerende partij haar weigering niet naar behoren motiveert, het verzoek van de verzoeker niet met de nodige zorgvuldigheid heeft onderzocht en de gegrondheid van het verzoek van de verzoeker niet op geldige wijze betwist.

Bijgevolg is geen rekening gehouden met de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichtingen, afzonderlijk en in samenhang met het grondrecht op gezinsleven en de artikelen 47/1 tot en met 47/3 LE.

ii. Tweede onderdeel

Het bevel tot het verlaten van het grondgebied dat ten aanzien van de verzoeker is gegeven, is onwettig omdat het is gebaseerd op een besluit tot weigering van verblijf dat zelf onwettig is, om de redenen die in het kader van het eerste onderdeel zijn uiteengezet.

iii. Derde onderdeel

Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet geldig gemotiveerd omdat de verwerende partij verwijst naar artikel 74/13 LE, dat in dit geval niet van toepassing is: artikel 47/1 LE bepaalt dat "Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis of de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf bedoeld in artikel 40ter, lid 1er, zijn van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2", en artikel 74/13 LE staat los van de regeling die op deze categorie personen van toepassing is.

De bepalingen van hoofdstuk 1 omvatten een artikel 44ter, waarvan lid 2 van toepassing is op de verzoeker bij het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten ("Wanneer de minister of zijn afgevaardigde overweegt een bevel tot het verlaten van het grondgebied te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Koninkrijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn familiale en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Koninkrijk en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst."), en niet artikel 74/13 LE.

Zij heeft overigens geen rekening gehouden met de elementen bedoeld in artikel 44ter, lid 2, LE (met name: "de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Koninkrijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn familiale en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Koninkrijk en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst"), wat de motivering nog meer vertekenend maakt.

In ieder geval vormt de loutere vermelding "het verzoek is onderzocht rekening houdend met zijn gezinsleven en zijn gezondheidstoestand" geenszins een voldoende motivering, aangezien uit de lezing van de beslissing geen enkele redenering blijkt.

Er is duidelijk sprake van een gebrek aan motivering.

iv. Vierde onderdeel

Wat de schending van artikel 8 van het EVRM (en artikel 7 van het Handvest) betreft, lijkt de motivering van de beslissing van de RvV opnieuw onjuist.

Zo stelt de beslissing dat de elementen van het dossier geen andere afhankelijkheid aantonen dan de normale emotionele banden.

Het verzoek van verzoeker is echter gebaseerd op zijn financiële afhankelijkheid van zijn broer; hij heeft in dit verband alle nodige stukken overgelegd waaruit deze afhankelijkheid blijkt (gebrek aan inkomsten, betalingen door zijn broer, financiële ondersteuning), een situatie die overigens in de betrokken beslissing op geen enkele wijze wordt betwist.

Het is dus volstrekt onjuist om in deze zaak te beweren dat de verzoeker geen andere afhankelijkheid heeft aangevoerd dan de normale emotionele banden. Op dit punt lijkt de beslissing opnieuw onjuist gemotiveerd.

V. ERNSTIGE EN MOEILIJK HERSTELBARE SCHADE

Verzoeker verzoekt om opschorting van de tenuitvoerlegging van de genomen beslissingen, zodat zijn verblijfsrecht niet langer op onwettige wijze zou worden geschonden. Hij is uit het nationale register geschrapt, heeft geen recht op ziektekostenverzekering en heeft geen verblijfsvergunning, waardoor hij duidelijk in een zeer moeilijke administratieve situatie verkeert, die een ernstige aantasting van een groot aantal van zijn sociale rechten inhoudt. Citeren van de middelen..."

4.2 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekende partij in haar middel de schending opwerpt van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie zoals vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het beginsel van behoorlijk bestuur als algemeen begrip, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt dan een loutere vermelding van deze bepalingen.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, (oud) van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook in ieder geval niet-ontvankelijk.

4.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 Daar waar verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in realiteit de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan

beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.7 Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 8 juli 2025 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 47/2, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zij wenst immers een zogenaamde gezinshereniging aan te vragen meet haar in België wonende broer met Spaanse nationaliteit.

Als gevolg hiervan wordt zij in het bezit gesteld van een document '*bijlage 19ter*', waarbij zij verzocht werd binnen de drie maanden alle nodige stukken voor te leggen om in dit kader tot een beoordeling te kunnen komen. Op 16 januari 2026 wordt de aanvraag vervolgens geweigerd omdat verzoekende partij geen paspoort met geldig inreisvisum kon voorleggen en al evenmin aantoonde dat zij geen dergelijk visum diende voor te leggen.

4.8 In het verzoekschrift merkt verzoekende partij op dat zij in 2023 legaal het grondgebied van de Schengenzone betreden heeft en dat zij het paspoort dat voorzien was van dit visum verloren heeft bij een diefstal. Er zou dan ook enkel sprake zijn van een verlopen visum en niet van een gebrek aan een visum. Daarenboven zou de voorwaarde om een geldig inreisdocument voor te leggen met een nog geldig visum geen voorwaarde zijn die in de Vreemdelingenwet voorzien is. Er zou enkel aangetoond moeten worden dat er een familieband is tussen een verzoeker om gezinshereniging en de referentiepersoon. Daarnaast zou er dan enkel nog bewezen moeten worden dat er sprake is van "*ten laste zijn*". Bijkomende voorwaarden stellen, zou betekenen dat men voorwaarden toevoegt aan de wet. Er zou geen onderzoek gevoerd zijn naar de afhankelijkheid van verzoekende partij van de referentiepersoon.

Vermits de beslissing ten gronde onwettig zou zijn, zou ook het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten onwettig zijn. Verder zou artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn op de concrete situatie van verzoekende partij en zou de bestreden beslissing een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM vermits er niet nagegaan zou zijn dat er net sprake is van financiële afhankelijkheid en niet van een emotionele afhankelijkheid.

4.9 Met haar aanvraag vraagt de verzoekende partij in de praktijk om een specifiek verblijfsrecht, met name als "*ander familielid*" van een burger van de Unie die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie."

Met de invoering van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft de Belgische wetgever gevolg gegeven aan de in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn vervatte verplichting om overeenkomstig het nationaal recht, de binnenkomst en verblijf van de familieleden in ruimere zin van een burger van de Unie te "*vergemakkelijken*" (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

De Raad is bijgevolg gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van de desbetreffende nationale wetbepalingen. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de

hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie ontleen niet alle derdelanders aan de Burgerschapsrichtlijn rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruik gemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo, punt 53).

De in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn bedoelde familieleden die aan deze richtlijn rechtstreeks een inreis- en verblijfsrecht ontleen, zijn enkel de volgende familieleden:

“a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”.

Artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn, dat het toepassingsgebied van deze richtlijn vastlegt, bepaalt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Burgerschapsrichtlijn voorziet aldus in een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De Burgerschapsrichtlijn voorziet verder uitsluitend in een inreis- en verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34).

Uit deze bepalingen volgt dan ook duidelijk dat enkel de familieleden gedefinieerd in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn de begunstigen zijn van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Uit het administratief dossier volgt dat verzoekende partij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn bedoeld familielid, maar wel op basis van haar broer van Spaanse nationaliteit en daarbij heeft zij om een verblijf gevraagd als een ‘ruimer familielid’, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, onder b), van de Burgerschapsrichtlijn. Aan de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn kan voor derdelanders die een dergelijk ander - niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn vallend - familielid zijn van een Unieburger, geen inreis- en verblijfsrecht worden ontleend. Voor hen dient het gastland, overeenkomstig artikel 3, lid 2, van dezelfde richtlijn, “overeenkomstig zijn nationaal recht” enkel de binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

Het Hof van Justitie heeft deze zienswijze uitdrukkelijk bevestigd in het arrest “Rahman” (HvJ 5 september 2012, C-83/11):

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt. Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‚familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Advocaat-generaal Y. Bot heeft in zijn conclusie in de zaak “Rahman” op het volgende gewezen:

“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”.

Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Aldus moet worden vastgesteld dat de in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn genoemde familieleden, niet beschikken over de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn, zodat deze ‘andere familieleden’ van een burger van de Unie niet rechtstreeks een recht op binnenkomst of verblijf ontleen aan het Unierecht. Het “*faciliteren*” in de zin van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn betekent niet dat er van rechtswege een recht op verblijf bestaat omwille van hun status alleen, doch enkel dat de lidstaten dit verblijf moeten vergemakkelijken. Het recht op verblijf wordt bijgevolg dan ook toegekend overeenkomstig de bepalingen van het interne recht van de betrokken lidstaat.

4.10 Zoals hoger reeds aangeduid, is de Raad gehouden de nationale wetgeving die de omzetting vormt van Unierechtelijke bepalingen, te interpreteren overeenkomstig het doel en de tekst van de richtlijn, zoals nader uitgelegd door het Hof van Justitie.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat:

“de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Hierbij dient voor ogen te worden gehouden dat de familieleden vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet overeenstemmen met de familieleden opgesomd in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. Deze familieleden beschikken op grond van hun persoonlijke status reeds over een recht op vrij verkeer. De familieleden vernoemd in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zijn de familieleden bedoeld in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn. Deze categorie beschikt niet over een verblijfsrecht op grond van hun persoonlijke status, maar worden tot verblijf toegelaten overeenkomstig de bepalingen van het interne recht.

Artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)”.

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd eveneens bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet als volgt vervangen:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

De voorbereidende werkzaamheden (Parl. St. Kamer 11 januari 2007, doc. nr. 51/2845/001) luiden wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert. In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht. Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAX-arrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn. De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen. Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt. Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet. Er kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de gehele § 2, van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...)

§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum (onderlijning van de Raad) overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de

burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3 (...)

§ 4 *Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.*

In artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de actuele § 2, van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Alleszins blijkt niet uit de bewoordingen of ontstaansgeschiedenis van beide artikelen dat hier anders over geoordeeld dient te worden. Uit de samenlezing van artikel 40bis en artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekende partij als onderdaan van een visumplichtig derde land slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien zij beschikt over een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

In de mate dat verzoekende partij in haar middel betoogt dat de voorwaarde van geldige binnenkomstdocumenten er haar niet van kan weerhouden om zonder meer een verblijfsaanvraag te doen, vindt haar standpunt dan ook geen steun in de wet. De Raad wijst er hierbij ook reeds op dat zij mogelijks in het verleden wel beschikte over een geldig visum. De geldigheidsduur hiervan is echter reeds ruim verstreken en was ook reeds lang verstreken op het moment dat zij haar huidige aanvraag voor gezinshereniging indiende. Bijgevolg kan er enkel besloten worden dat verzoekende partij niet beschikt over een geldig visum dat haar verblijf op dat moment dekte. De semantische discussie over een gebrek aan dan wel het beschikken over een verlopen visum is daarbij niet relevant.

Artikel 41, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer het familielid niet over de vereiste documenten beschikt, alvorens tot teruggrijping over te gaan, de overheid hem of haar in de gelegenheid moet stellen om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, deze zich binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, of op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de “*in artikel 41, tweede lid*” bedoelde voorwaarde erin bestaat dat het betrokken dierdelands familielid van een burger van de Unie:

- Ofwel houder moet zijn van de documenten die krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet zijn vereist, waarbij de houder van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de Burgerschapsrichtlijn, evenwel vrijgesteld is van de visumplicht;
- Ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen dat hij of zij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter van 8 juli 2025) blijkt dat de verzoekende partij drie maanden de tijd kreeg om de nodige stukken voor te leggen, wat betekent dat zij binnen deze termijn ook een geldig inreisvisum diende voor te leggen. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht het aan verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

4.11 Artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet voorziet voor het overige nog in één alternatief, met name dat het familielid “*op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet*”.

Dit alternatief is *in casu* niet aan de orde, nu verzoekende partij zelf om een recht op verblijf heeft verzocht in functie van haar broer van Spaanse nationaliteit en zij in deze hoedanigheid niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland geniet (cf. HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 19- 20).

Artikel 41, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Artikel 52, § 1, van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat: *“het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst”, een aanvraag voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie indient “bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter”.*

Artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” en “de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”* dient over te maken. De voornoemde bepaling doet de documentaire voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid, *juncto* artikel 41, tweede lid (oud) dan wel 41, § 2 (nieuw), van de Vreemdelingenwet in ieder geval niet teniet. Er anders over oordelen zou betekenen dat er dan geen enkele documentaire verplichting zou gelden wat uiteraard niet overeenstemt met de realiteit.

4.12 De voorwaarde om een paspoort met desgevallend een geldig visum voor te leggen volgt uit artikel 40bis, § 4, eerste lid, *juncto*, artikel 41 van de Vreemdelingenwet en geldt in beginsel voor de beide categorieën van derdelander-familieleden. Zoals hoger uiteengezet, voorziet artikel 41 van de Vreemdelingenwet dat het familielid dat er niet in slaagt de documenten te overleggen, ook op andere wijze kan aantonen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Zoals hoger reeds aangehaald, werd deze mogelijkheid in artikel 41 van de Vreemdelingenwet voorzien teneinde de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met het arrest “Brax” van het Hof van Justitie van 25 juli 2002. Verzoekende partij, die niet over de vereiste binnenkomstdocumenten blijkt te beschikken, toont ook niet op een *“andere wijze”* aan dat zij het recht op vrij verkeer geniet. Het arrest “Brax” heeft betrekking op de familieleden bedoeld in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn, (met name de echtgenoot), die reeds op grond van hun status over een verblijfsrecht beschikken. Verzoekende partij, die een aanvraag deed als “ander familielid” zoals bedoeld in artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn, toont aldus niet aan dat zij zou beschikken over een recht op vrij verkeer en derhalve zou voldoen aan de in artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde. Evenmin toont zij aan dat de onderrichtingen van voormeld arrest één op één op haar situatie toegepast zouden kunnen worden. De Raad besluit dan ook dat het onderscheid tussen de beide besproken categorieën van familieleden van Unieburgers voldoende duidelijk is. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat geldende bepalingen foutief op haar situatie werden toegepast.

4.13 In zoverre verzoekende partij van mening is dat er voorwaarden aan de wet worden toegevoegd door deze voorwaarden op te leggen bij een aanvraag tot gezinshereniging verwijst de Raad naar arrest van 21 januari 2025 van de Raad van State (nr. 320.409) (zie ook gelijklopend arrest nr. 260.849 van de Raad van State van 30 september 2024) waarin uitdrukkelijk vermeld wordt dat er geen voorwaarden aan de Vreemdelingenwet worden toegevoegd door te oordelen dat bij een aanvraag tot verblijf een paspoort met een geldig visum voorgelegd dient te worden. De Raad dient immers vast te stellen dat verzoekende partij een visumplichtige derdelander is. Van een buitensporige belemmering van haar rechten is alleszins geen sprake. Uit de bestreden beslissing volgt ook geenszins dat de familieband en/of de afhankelijkheid tussen verzoekende partij en de referentiepersoon nergens in twijfel getrokken worden. Dit betreft een erg vrijpostige lezing van de bestreden beslissing.

4.14 Verzoekende partij is van mening dat haar geen bevel gegeven kan worden om het grondgebied te verlaten vermits de onderliggende beslissing aangaande haar verzoek voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden onwettig genomen zou zijn. Uit voorgaand betoog blijkt dit echter niet.

Het bevel wordt aan verzoekende partij gegeven op grond van artikel 7, §1, 2° vermits haar legaal verblijf intussen verstreken is. Uit het administratief dossier en de gegevens die hierin vervat liggen, blijkt dit inderdaad het geval te zijn.

Verzoekende partij onthoudt zich verder van enig betoog op dit vlak. De Raad merkt op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier is hiervan geen sprake.

4.15 Weliswaar is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing haar rechten zou schenden waarover zij op basis van artikel 8 van het EVRM zou beschikken.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting. Verzoekende partij wijst weliswaar op een financiële afhankelijkheid. In relaties tussen meerderjarige familieleden kan er echter enkel gesproken worden van een bijkomende afhankelijkheid wanneer er sprake is van een afhankelijkheid die de normale affectieve banden overstijgt wat verzoekende partij op geen enkele wijze aanvoert.

4.16 Vermits artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het EU-Handvest, in zoverre dit onderdeel van het middel al als ontvankelijk aanzien kan worden, in ieder geval niet worden aangenomen.

4.17 Verzoekende partij voert aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn in haar geval.

Op geen enkele wijze kan er ingezien worden waarom wel het door verzoekende partij aangevoerde artikel 44ter van de Vreemdelingenwet van toepassing zou kunnen zijn. Dit artikel heeft namelijk betrekking op Unieburgers en hun familieleden *an sich*. Verzoekende partij wordt niet aanzien of erkend als daadwerkelijk familielid van haar Spaanse broer derwijze dat deze bepaling niet van toepassing kan zijn.

Artikel 74/13 ressorteert onder Titel III^{quater} van de Vreemdelingenwet waarin de bepalingen voorzien worden die van toepassing zijn op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven. Opnieuw gelet op de inhoud van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij wel degelijk onder deze categorie en dat zijn situatie beoordeeld dient te worden vanuit de optiek van voormeld generiek artikel.

Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat er een beoordeling gemaakt werd in de zin van dit artikel waarin bepaald wordt dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekende partij geeft ook niet aan met welke elementen zoals vervat in voormeld artikel geen rekening werd gehouden waardoor de beoordeling op dit vlak gebeurlijk niet deugdelijk zou zijn.

4.18 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen kan niet worden vastgesteld.

Het aangevoerde is dan ook in ieder geval als ongegrond af te wijzen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------